

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Πρόσφατα διοργανώσαμε μια αυτόνομη διαδήλωση. Το σύνθημά της ήταν είμαστε όλοι συμμορφίες ανηλικών.

Η σχετική εμπειρία μάς έδωσε ιδέες για το τι είναι και πώς διοργανώνεται μια αυτόνομη διαδήλωση. Θα θέλαμε να μοιραστούμε κάποιες απ' αυτές.

1. Ξεκινάμε από το βασικότερο: οι αυτόνομες διαδηλώσεις είναι τέτοιες επειδή μπορούν να αναδεικνύουν ένα ζήτημα από την αφάνεια και να το μετατρέπουν σε ζήτημα πρώτης γραμμής. Ακόμη καλύτερα: οι αυτόνομες διαδηλώσεις ονομάζονται τέτοιες επειδή διεκδικούν την αυτονομή τους από την κρατική ατζέντα. Το κράτος έχει εφεύρει μυριάδες τρόπους να διαχέει τις πολιτικές του προτεραιότητες και να μονοπωλεί τις ερμηνείες γύρω από το τι και γιατί είναι σημαντικό. Αποτέλεσμα αυτής της υπόγειας κρατικής ισχύος είναι εκατομμύρια άνθρωποι να πηγαίνουν κάθε πρωί στις δουλειές και στα σχολεία τους και να συζητάνε το «τι έγινε χτες» μέσα από μια κοινή γλώσσα. Αυτό το «τι έγινε χτες» είναι ένα πεδίο εξαρχής ναρκοθετημένο, γιατί στην πραγματικότητα το «τι έγινε χτες» σερβίρεται μαζί με την ερμηνεία του. Ένα δαιδα-

λώδες δίκτυο κατασκευαστών της εγκεκριμένης κρατικής ερμηνείας εργάζεται νυχθημερόν. Το δίκτυο περιλαμβάνει ανώτερους κρατικούς υπαλλήλους, ειδικούς της δημόσιας τάξης, δημοσιογράφους, καθηγητές, πολιτικούς κι άλλους.

Οι αυτόνομες διαδηλώσεις προσπαθούν να μπουν σφήνα σ' αυτό το κρατικό ταυτόχρονο και να αντιγυρίσουν τις ερμηνείες που προσφέρει το κράτος. Το «τι έγινε χτες» μετατρέπεται έτσι σ' ένα εμπόλεμο επίδικο. Η μνήμη είναι εδώ βασικό προαπαιτούμενο: δεν υπάρχει «χτες» - υπάρχει μια αλληλουχία κρατικών στρατηγικών και προλεταριακών απαντήσεων που ανιχνεύει τις ρίζες του «χτες» σ' ένα βάθος ολόκληρων δεκαετιών, πολλές φορές και αιώνων.

2. Οι αυτόνομες διαδηλώσεις δεν είναι αποτέλεσμα μιας καλής ιδέας, ούτε και προϊόν ανθρώπων «που έχουν διαβάσει πολύ». Οι αυτόνομες διαδηλώσεις συντονίζονται με τις γενικές κοινωνικές εξελίξεις. Αποτυπώνουν στο δρόμο μια εχθρότητα που επιδεικνύουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι απέναντι στις κρατικές πολιτικές. Αυτή η εχθρότητα, άλλες φορές εκφράζεται με τα λόγια κι άλλες φορές με

ANTI FA SPEAK KING

τις πράξεις, αλλά σε κάθε περίπτωση είναι η κινητήριος δύναμη πίσω απ' τις αυτόνομες διαδηλώσεις. Το μήνυμα τέτοιων διαδηλώσεων βρίσκεται στα μυαλά πολλών ανθρώπων, ασχέτως αν παίρνουν μέρος στη συγκεκριμένη διαδήλωση ή όχι. Οι κρατικές πολιτικές δεν εφαρμόζονται ως κεραυνοί, αντίθετα έχουν στάδια εξέλιξης, αναμόρφωσης και εφαρμογής. Συνεπώς, έχουν αντίστοιχα περιθώρια αντίθεσης. Δηλαδή, οι προσησμικές δονήσεις έχουν σημασία να γίνονται έγκαιρα αντιληπτές – γι' αυτά που λένε οι μετά Χριστόν προφήτες συνήθως δεν ενδιαφέρεται κανείς.

3. Οι αυτόνομες διαδηλώσεις είναι αυτόνομες επειδή βασίζονται στις δικές τους δυνάμεις. Οι διοργανωτές και οι διοργανωτριές τους δεν προκύπτουν από ανεμομάζεμα. Είναι άνθρωποι που γνωρίζονται χρόνια, είναι οργανωμένοι σε ομάδες που λειτουργούν επί πολλά χρόνια, συζητάνε τα θέματά τους με μια συγκεκριμένη οπτική που μετράει χρόνια. Με άλλα λόγια πολλοί μαζί άνθρωποι έχουν πρώτα συζητήσει, έχουν πρώτα πειστεί για τη σημασία των συζητήσεών τους, έχουν πρώτα τεστάρει την επιρροή των λόγων τους και μόνο κατόπιν κατεβαίνουν στο δρόμο. Οι ιδέες που βρίσκονται πίσω απ' τη διαδήλωση και που κινητοποιούν τη διαδήλωση συγκροτούν μια συλλογική δύναμη. Η αυτονομία των αυτόνομων διαδηλώσεων βασίζεται και στο γεγονός ότι αρνούμαστε πεισματικά να στρογγυλέψουμε τα συμπεράσματα στα οποία έχουμε καταλήξει, στο όνομα μιας κατά φαντασία «μαζικότητας». Η «μαζικότητα» που προκύπτει μέσα απ' την πολιτική του «ρίχνω νερό στο κρασί μου» είναι ο σίγουρος δρόμος προς την καταστροφή. Ο χυλός του «όλες οι γνώμες χωράνε» εγγυάται ότι στο τέλος καμία γνώμη δε χωράει, γιατί όλες αποστερήθηκαν την οποιαδήποτε αιχμή διέθεταν εξ αρχής.

4. Δηλαδή, οι αυτόνομες διαδηλώσεις είναι εκ των προτέρων απεγκλωβισμένες από τον βραχνά που μετράει την επιτυχία μια διαδήλωσης από το πλήθος των συμμετεχόντων. Μια πετυχημένη διαδήλωση δεν είναι μια διαδήλωση με πολύ κόσμο. Μια πετυχημένη διαδήλωση είναι μια διαδήλωση με πολύ θέμα. Δηλαδή εκατοντάδες άνθρωποι ανατρέχουν για πολύ καιρό στο παρελθόν μιας συγκεκριμένης πλευράς των ταξικών σχέσεων, βρίσκουν τις εφαρμογές της στο παρόν και προσπαθούν να προετοιμαστούν για το μέλλον. Τα αυτόνομα θέματα είναι θέματα που εξ ορισμού κινούνται στον αντίποδα των κρατικών αυτονομήτων, γι' αυτό και χρειάζονται χρόνο και κόπο. Ότι στις μέρες μας είναι εφικτό να διοργανώνονται μέσα σε μια ημέρα διαδηλώσεις με χιλιάδες συμμετέχοντες δεν πρέπει να μας ξεγελά. Αυτές οι μη-αυτόνομες διαδηλώσεις δεν επιδεικνύουν την δύναμη των διαδηλωτών έναντι του κράτους, αλλά τη δύναμη του κράτους έναντι των διαδηλωτών. Οπωσδήποτε, το πρώτο βήμα για να διοργανώσει κανείς μια αυτόνομη διαδήλωση μοιάζει πάντα δύσκολο. Συνήθως, βέβαια, αυτή η δυσκολία βρίσκεται πρώτα και κύρια στα δικά μας μυαλά.

Είχε προηγηθεί ένας μήνας συνεχούς ηλιοφάνειας. Ακολούθησε άλλος ένας μήνας συνεχούς ηλιοφάνειας. Η μοναδική ημέρα βροχής ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο μήνες ηλιοφάνειας ήταν η μέρα της διαδήλωσής μας. Βροχή ξεβροχή, εκείνοι κι εκείνες που ήταν να έρθουν ήρθαν. Κι ήταν έτσι που, καθώς επιστρέφαμε στα σπίτια μας, σκεφτόμασταν ότι η διαδήλωσή μας είχε και μια αντιμετεωρολογική χροιά. Λες και το σώμα των διαδηλωτών αρνούταν να εκχωρήσει στους μετεωρολόγους, που προέβλεπαν «καταιγίδες», την εξουσία να μας υπαγορεύσει τι να κάνουμε και τι να μην κάνουμε. Η όλη εμπειρία μάς θύμιζε ένα ποίημα δημοσιευμένο πρόσφατα. Είναι γραμμένο με το ίδιο σκεπτικό. Το μεταφέρουμε κι εδώ γιατί μας φάνηκε ταιριαστό.

Ξεφτιλοειδή

Το κινητό βουίζει σα τρελό, μα δεν είναι το μωρό,
το κράτος θέλει να μου πει θα 'χει κακό καιρό-
οι δρόμοι άδειοι, Δεκέμβριος στην πόλη με χιονόνερο,
μετεωρολόγοι λεν γι' ακραίο καιρικό φαινόμενο.
Σε κάθε μπόρα δίνουν τώρα κι από ένα όνομα,
άμα τους βλέπω στην τιβί με πιάνει πάντα κρύωμα-
[...]
Αν δε σ' το πει ο υπουργός, μη βγεις από το σπίτι,
μπορεί και να πνιγείς, στη μάπα να φας κομήτη.
[...]

Jazra Khaleed, *Προλεποίηση*, Τεφλόν, 2024